

Kairėje - Zita Šličytė.

Ar TV bokšto gynimas vien dvasios jėga, ar žuvusių kraujas, garbė, jų auka tikrai tebeaudrina mūsų jausmus? O šiandien ar bokštas saugus?

Lietuva 1991 m. sausio 13 d. dar kartą visam pasauliui priminė, kad jėga nėra teisė, ji teisės nesukuria. Teisė - tiesos ir teisingumo menas - buvo galingas mąžytės Lietuvos ginklas, kuris 1991 metais nulėmė jos pergalę prieš Sovietų Sąjungą - II-ojo pasaulinio karo nugalėtoją. Ar šiandien šis ginklas neprarado garbės? Ar teisingumas tapo atskūrusios nepriklausomos Lietuvos valstybės pagrindu?

Naujųjų laikų Lietuvos Respublikos Konstitucija - tautos valios išraiška. Jos pirmojo straipsnio priėmimas 1991 m. vasario 9 d. visuotinės gyventojų apklausos (plebiscito) būdu buvo galingas atsakomasis smūgis sausio 13-osios nakties budeliams, nes visi aktyviąją rinkimų teisę turintys piliečiai balsavo už tai, kad Lietuvos valstybė yra nepriklausoma, demokratinė respublika. Lietuvos Respublikos piliečių 1992 m. spalio 25 d. referendumu priimto pagrindinio įstatymo 7 straipsnis nurodo, kad negalioja joks įstatymas ar kitas aktas, priešingas Konstitucijai. Todėl nekyla abejonių, kad nė minutės Lietuvoje negali teisėtai galioti Konstitucijai priešingas teisės aktas. Tačiau tokie teisės aktai galioja ir ne vienerius metus, kol Konstitucinis teismas išnagrinėja jų atitikimo Konstitucijai klausimą, jeigu toks klausimas iš vis iškeltas ir nagrinėjamas. O kokios teisės akto pripažinimo neatitinkančiu Konstitucijai pasekmės? Jis nebegali būti taikomas nuo jo paskelbimo dienos. Deja, asmenims, kurių konstitucinės teisės pažeistos, padaryta žala neatlyginama. Ryškus pavyzdys yra senatvės pensijos nemo-kėjimo dirbantiems pensininkams reglamentuojančių teisės normų pripažinimas prieštaraujančiomis Konstitucijai. Neteisėtai nusavintos pinigų sumos pensininkams nesugrąžintos, o tai patvirtina, kad konstitucinės teisės Lietuvoje nėra pakankamai apsaugotos. Žinoma, galima samprotauti, kad nusavintų pensijų išmokėjimas sukeltų valstybėje ekonominę suirutę ir nedrįsčiau to ryžtingai neigti. Tačiau negalima nepastebėti to fakto, kad Konstitucinis teismas jau pripažino 313 teisės aktų arba normų, prieštaraujančiais Konstitucijai arba įstatymams. Tarp jų neatitinkančiais Konstitucijai pripažinta 230 įstatymų

Zitos Šličytės kalba iškilmingame 2005 m. Sausio 13-osios Seimo posėdyje

ar kitų Seimo priimtų aktų, du Prezidento dekretai ir 81 Vyriausybės aktas.

Tokia statistika kelia nerimą, deja, tiktai eiliniams piliečiams.

Jūsų Ekscelencija, Lietuvos Respublikos Prezidentė! Kreipiuosi į Jus, prašydama aktyviau pasinaudoti Lietuvos Respublikos Konstitucijos 106 straipsniu, nustatančiu, kad Jūsų teikimas Konstituciniam Teismui ištirti, ar aktas sutinka su Konstitucija, sustabdo šio akto galiojimą. Jūsų dėmesio ir pastangų dėka gali būti realiai užtikrintos konstitucinės teisės, nesukeliant nepageidaujamų ekonominių pasekmių.

Garbingi Lietuvos Respublikos piliečiai! Ar prisiminate Sovietų Sąjungos komunistų šutvę, pasivadinusią skambiu nacionalinio gelbėjimo komiteto vardu ir kalbančią iš sausio 13-osios naktį užgrobtą bokštą? Tautos pavadinta "Kaspervizija" buvo unikalūs Sovietų Sąjungos agresijos įrankis, dezinformacijos, melo ir propagandinio psichologinio karo pavyzdys. Tada mūsų nesuviliojo jų "gulbės giesmė". Tačiau ar pakankamą imunitetą tokiam blogiui įgijome, jeigu vis dar neatsisakome melo visais lygiais? Ministras Pirmininkas po rinkimų išdrįso viešai pareikšti, kad visa tai, kas buvo kalbama rinkimų kampanijos metu, yra niekai. Faktiškai rinkimus pralaimėjusi partija suformavo vyriausybę, o tai rodo, kad Lietuvoje šalia melo tam tikrais pavidalais reiškiasi ir autoritariškumas. Be to, stebėjome paskutinės vyriausybės sudarymą, tikrą komercinį sandorį, kuriuo partijos pasidalino rinkimų grobį.

Drįstu teigti, kad įsigali labai pavojingas bet kurio lygio valdžios panaudojimas asmeniniams, savanaudiškiems, tiesiog grobuoniškiems tikslams. Užtenka tiktai paanalizuoti, kieno rankose šiandien atsidūrė žemė, kuri sovietiniais laikais buvo išimtinė valstybės nuosavybė. Lietuvos Respublikos piliečių nuosavybės teisių į išlikusį nekilnojamąjį turtą atkūrimas tapo eilinio piliečio "golgota", nes valdininkai ne tik nepadėjo daugeliui žmonių realizuoti jų teisę, bet vilkino ir trukdė tai padaryti. Daug kartų apie tai kalbėta, tačiau atsakomybės nepareikalauta.

Keistai skamba įtikinėjimai, kad Sovietinio saugumo rezervo karininkai nebuvo šitos represinės institucijos bendradarbiai. Vienokie ar kitokie ryšiai su Sovietų Sąjungos KGB pamažu tampa atsakingas valstybės tarnyboje pareigas užimančių asmenų geros kokybės ženklu. O ką reiškia įstatymo, praktiškai įslaptinančio KGB archyvus, priėmimas? Ar ne paslauga budeliui, vykdydžiusiam lietuvių tautos genocidą, nes šitų nusikaltimų baudžiamosios bylos taip ir neįgavo reikšmingo